

TẬP 20

HỒI 197

Dấu Chân

N

ỉnh núi đen kịt.

Đặt chân lên đỉnh núi đó rồi, một vị lạ rất nồng trước sau vẫn phiêu phưởng trong không khí, khiến người ta muốn sặc, phảng phất mùi lưu huỳnh. Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi đều là người tu hành thâm hậu, có thể chịu đựng được mùi vị lạ lùng này, nhưng họ càng tiến sâu vào ngọn núi, cơn gió tà lại càng mạnh lên, khiến họ phải nhắm mắt.

Cơn gió buốt giá thấu xương cốt, không hiểu sao, khi thổi qua mặt, tuy sức gió không phải là lớn lắm, nhưng khí vị lâm sâm quả thực khiến cơn lạnh trào lên từ trong lòng. Lại thêm tiếng rít hú u u không biết từ nơi xa nào sâu trong ngọn núi trước mặt, cứ trầm trầm bồng bồng, thoát cao thoát thấp, như vượn hú đêm, lại như quỷ cười thảm, nghe rất rùng rợn.

Con khỉ Tiểu Hôi nằm phục trên vai Quỷ Lệ, gặm hết quả rừng cuối cùng, tiện tay ném cái hạt, ba mắt đều mở to, nhìn bốn phương tám hướng, hình như đối với nó, cảnh tượng xung quanh không gây ảnh hưởng gì cả.

Kim Bình Nhi mặt mỗi lúc một cau, đột nhiên nói: "Có vẻ gì đó không ổn."

Quỷ Lệ giật mình, dừng bước hỏi: "Sao?"

Kim Bình Nhi ngần ngừ: "Lần trước truy tìm tông tích, tôi đã đi qua đây, tuyệt nhiên không có tiếng quỷ khóc sói tru và âm phong lồng lộng khắp núi rừng như thế này, về sau vào trong Trấn Ma Cổ Động rồi, thì mới có một chút xú. Sao sau một thời gian, nơi đây lại như âm ti địa ngục thế này?"

Quỷ Lệ nhìn ra xa, hững hờ nói: "Có lẽ nơi đây là sào huyệt của Thú Yêu, lệ khí nặng quá, vốn là phải như vậy. Hôm đó lúc cô đến y mới vừa phục sinh, đương nhiên không có khí tượng này rồi."

Kim Bình Nhi ngẫm nghĩ, cũng chỉ có cách giải thích như vậy, hôm đó trên đầu núi Thanh Vân, Thú Thần đấu một trận với Tru Tiên Kiếm Trận, bị thương nặng dưới Tru Tiên Cổ Kiếm, ai cũng có thể thấy uy lực của kiếm lớn đến ngần nào. Thế nhưng gặp

phải Tru Tiên Kiếm Trận, mà Thú Thần vẫn có thể tháo thoát, trình độ tu hành đó của y, cũng đủ lật nghiêng thiên hạ rồi.

Kim Bình Nhi đảo mắt, chợt thốt lên: "Huynh nói xem, vạn nhất chúng ta quả nhiên tìm được Thú Thần trong Trấn Ma Cổ Động, tuy y đã trọng thương rồi, nhưng chỉ có hai chúng ta, có thực là đối phó được với y không?"

Quỷ Lệ lắc đầu: "Ta làm sao biết được?"

Kim Bình Nhi liếc nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười: "Trông bộ dạng của huynh, chắc là không có mấy phần chắc chắn. Nếu đã như vậy, huynh còn cùng tôi đến đây làm gì?"

Nàng nhìn Quỷ Lệ, tựa cười mà không phải cười: "Huynh đừng quên, trong Hồ Kỳ Sơn, còn một Bích Dao đang đợi huynh đến cứu, nếu huynh chết ở đây, có phải là mắc lỗi với nàng ấy lắm không?"

Quỷ Lệ hừ mũi, bước lên phía trước: "Chuyện này do cha nàng lệnh cho ta làm, ta nợ Bích Dao quá nhiều, ít ra cũng là phải làm một số việc. Nếu là người..." Hắn cười lạnh: "Nếu cô vạn nhất không may mất mạng ở đây, chắc mới là chết không nhắm mắt?"

Kim Bình Nhi cười duyên, cười theo bóng hắn đi ở phía trước: "Ôi dào, con người huynh sao mà xa cách, chỉ cần chúng ta cùng chết, đứng nói là sào huyệt của Thú Yêu, mà là chuồng heo chuồng bò, cũng đều tốt cả."

Quỷ Lệ ở phía trước cười hắc hắc, hiển nhiên không tin lấy một nửa phần những lời Kim Bình Nhi, nói gì đến biểu hiện tí nào cảm động, hắn cứ đi thẳng một mạch, con khỉ trên vai ngoảnh đầu lại, nhếch mồm cười với Kim Bình Nhi một cái rất hiếm hoi, trông có vẻ khoái trá.

Trong mấy người con gái từng qua lại với Quỷ Lệ, Tiểu Hôi không thân thiết với Kim Bình Nhi như với Tiểu Bạch, Tiểu Hoàn trước kia, thời gian về sau, cười kiêu nhạch mồm nhạch miệng thế này, càng là lần thứ nhất.

Kim Bình Nhi cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng đây không phải là chuyện dở, nên cũng có chút cao hứng, cười chum chim định đi lên trước vỗ về con khỉ, không ngờ con khỉ nhếch mồm cười xong, đột nhiên ngoác miệng, lại phun ra một thứ đen nhem nhem, tốc độ cực nhanh, bắn thẳng về chỗ đứng của Kim Bình Nhi.

Kim Bình Nhi giật thót, nhưng nàng rốt cục cũng không phải người bình thường, hoàn toàn không hoảng loạn, chân dụng lực khế xoay, thân hình nhích ngay sang bên, tránh khỏi cái vật quái dị đó.

Một tiếng 'bụp' khế, vật đó rớt xuống, cũng không nảy lên, mà dính thẳng xuống đất. Kim Bình Nhi ngoái cổ nhìn, thì ra là một cái hạt quả rừng, không biết Tiểu Hôi từ

lúc nào trong miệng vẫn còn một cái, nhóc nhách nhấm hương vị, lúc này mới lấy ra để nghịch.

Kim Bình Nhi bị con khỉ chọc ghẹo, trong lòng hơi giận, gương mặt đẹp cũng bợt đi, nàng liếc mắt nhìn, chỉ thấy con khỉ lông xám đỏ không biết từ lúc nào đã xoay ngược lại ngồi trên vai Quỷ Lệ, đối mặt với Kim Bình Nhi, hai tay khoanh chéo trước ngực, hai chân đung đưa đung đưa, ba con mắt nhìn trời, mặt đầy vẻ ngông nghênh, rất có khí khái lưu manh như truyền thuyết kể, đến cái đuôi dài cũng vất va vất vểo sau lưng, bộ dạng như muốn nói: "Ta bắt nạt mi đấy, ta là lưu manh ta còn sợ ai."

Kim Bình Nhi không nhìn thấy còn đỡ, vừa nhìn thấy lại tức, không đánh mà lao phốc tới, đi sát mấy bước theo Quỷ Lệ, giận dữ hỏi: "Con khỉ này của huynh sao hỗn hào như vậy, tùy tiện nhổ hạt quả vào mặt người ta huynh biết không?"

Quỷ Lệ chậm rãi quay đầu, nhìn Kim Bình Nhi, mặt lộ vẻ kỳ quái, rất lâu sau mới đáp: "Người đang mắng nó hả?", nói đoạn chỉ tay vào Tiểu Hôi.

Kim Bình Nhi gật đầu.

Tiểu Hôi tức thì nổi giận, giây lát sau đã nhảy chồm chồm trên vai Quỷ Lệ, kêu loạn lên, ba con mắt trợn tròn, hai tay nắm chặt thành quyền, khua khoắng không ngớt, trông bộ dạng thì đúng là sùng sục giận, muốn đấu với Kim Bình Nhi một trận vì dám cáo tố tội trạng của nó, khí thế có phần bức nhân.

Kim Bình Nhi không ngờ tính thông linh của con khỉ xám này đạt tới trình độ ấy, sững người một lát, giật lùi lại, sau đó không lý đến nó nữa, nói to với Quỷ Lệ: "Tôi đúng là đang mắng nó, con súc sinh này quả thực là đáng ghét, huynh dạy nó thì phải dạy cho tốt..."

"Người!", thành linh, Quỷ Lệ vốn ít khi to tiếng, đột ngột thét Tiểu Hôi, đồng thời cũng ngắt luôn câu nói của Kim Bình Nhi.

Tiểu Hôi giật bắn, dừng lại một lát, Kim Bình Nhi cũng thất kinh, nhìn Quỷ Lệ. Chỉ thấy Quỷ Lệ hai hàng mày cau rúm, nét mặt nghiêm nghị, nói với Tiểu Hôi: "Ta đã bảo người rồi, chịu khó đọc nhiều sách, biết sách mới có thể hiểu được lý lẽ, người cứ không nghe. Lần trước dạy người quyển Thần Ma Chí Dị đó, sao người không học? Lần này về chép lại quyển đó ba trăm lần rồi hãy đến gặp ta!"

Con khỉ trợn to ba mắt, chớp chớp, ngồi xổm xuống vai Quỷ Lệ, dùng tay gãi đầu, gãi mãi gãi mãi, xoa mãi xoa mãi, hiển nhiên rất sướng sốt. Kim Bình Nhi đứng bên cũng chẳng khá khẩm gì hơn, kinh hãi hồi lâu, không nhịn được cười nhạt bảo: "Huynh đang

nói cái quái gì vậy, con khỉ này cho dù có hiểu người đến đâu đi nữa, cũng chưa từng nghe nói đến chuyện biết đọc biết viết!"

Quý Lệ ngoái đầu liếc nhìn nàng, "ồ" một tiếng, rồi mới sực tỉnh, hờ hững nói: "Nếu thế, đến người cũng nói như vậy, con khỉ này chưa được giáo dục là không phải lỗi ở ta. Trời sinh vạn vật, đâu có con khỉ biết đọc được sách, làm sao được, làm sao được?"

Gã nhìn Kim Bình Nhi, thở dài một cái không có chút thành ý nào, không nói gì nữa, quay đầu đi tiếp.

Kim Bình Nhi tức uất, mặt mày trắng bợt ra.

Con khỉ đằng trước tuột bộp xuống khỏi vai Quý Lệ, ngã oạch trên mặt đất, nhưng không thấy nó có vẻ đau đớn gì cả, mà hét ầm lên, hoa tay múa chân, cười như rồ dại, thỉnh thoảng ôm bụng, thỉnh thoảng ngã vật ra đất, lại bốn chân giơ lên trời, đuôi quật tới quật lui, tóm lại là cười muốn phát điên lên rồi lại muốn phát điên lên nữa.

Kim Bình Nhi càng nhìn càng giận, toan phát tác, Tiểu Hôi đột nhiên nháy phốc, hét vào mặt nàng "chi chi chi chi", làm mặt xấu, rồi bốn chân chống đất, "soạt soạt" hai lần là tung mình trở về, một lát là đã nhảy trở lại trên vai Quý Lệ, lúc này mới ngồi yên, ở đó dương dương đắc ý ngoái nhìn Kim Bình Nhi, lại làm mặt xấu trên nàng.

Kim Bình Nhi giận càng thêm giận, toàn thân tựa hồ phát run, nàng nghiêng răng, giơ tay muốn lao lên phía trước, dưới ánh dương ấm áp, cạnh bàn tay nàng trào ra những luồng sáng tím nhạt, nguy dị vô cùng.

Chỉ có điều bàn tay vừa đưa lên nửa chừng, đã dừng sững giữa không trung, thân hình nam nhân phía trước, bên cánh tay cũng đang tỏa ra những quang sáng xanh mờ mờ.

Con người nàng thu hẹp lại.

Lâu lắm, nàng đột nhiên ngừng bước, sau đó hạ tay, nhắm chặt mắt, hô hấp thật sâu. Ngực nàng phập phồng, sắc mặt bình hòa trở lại. Ánh xanh ở bên tay Quý Lệ cũng dần dần tiêu tán, còn chính thân hình gã, thì đã đi rất xa, trong tiếng cười cợt kỳ quái điếc tai của con khỉ xám ba mắt.

Kim Bình Nhi định thần, lòng còn hơi giận, nhưng đồng thời không hiểu tại sao, trên mặt phát nóng ran, nàng xưa nay điên đảo chúng sinh, sở trường trên ghẹo người ta, thế mà hôm nay không hiểu sao lại bị một con khỉ hí lộng đến mức như thế...

Nàng hừ một tiếng, dẹp bỏ những chuyện đó không nghĩ đến nữa, đang định đi tiếp, chợt lông mày nàng cau cau, tựa như nhớ ra chuyện gì, chuyển mình quay trở lại, không bao lâu, nàng đã đến chỗ rơi cái hạt quả mà Tiểu Hôi vừa khiêu khích nhổ ra.

Hạt quả là một hạt quả rừng trong vùng núi bình thường này, lại không có điểm gì dị biệt, nhưng lúc này hạt quả đó, lại đã chìm cả vào đất, chỉ lộ ra ít vỏ ngoài cứng ngắt. Mà trên ngọn núi cháy sém quái dị này, không giống như những nơi khác trong Thập vạn đại sơn, có đất đai mềm xốp, tới đâu cũng là đá rắn.

Lực nhỏ của Tiểu Hôi, lại bắn được cả hạt vào trong đá cứng.

Kim Bình Nhi dần cau mày, chậm chậm đứng lên, nhìn về phía bóng Quỷ Lệ đang xa khuất, từng trận gió tà thổi từ hướng đó lại, trong gió vẫn có tiếng cười chí chóc kỳ quái điếc tai của con khỉ Tiểu Hôi.

Chậm rãi, dường như nàng khẽ lẩm bẩm: "Sao mà đến con khỉ này, đạo hạnh cũng đến mức đó, tinh tiến nhanh như vậy, người này rốt cục là..."

oOo

Khu rừng sâu đen ngòm rộng rãi, lại đón tiếp những người khách viếng thăm mới. Bất quá khách nhân lần này, số lượng vượt xa lần trước. Đội ngũ đông đến mười mấy người, tiến lên phía trước, xuyên qua những rừng cây, những cây đại thụ lá cành sum sê và những cây kinh cực phủ đầy dây leo um tùm rậm rịt.

Chỉ có điều, đoạn đường này, ngoài việc không có những sự tấn công đột ngột của mãnh thú mà họ dự liệu, đi đến có chút thuận lợi ngoài dự liệu.

Mấy người đi hàng đầu, đều không phải là những nhân vật tầm thường, Lục Tuyết Kỳ khẽ cau mày, không nói gì cả, nhưng Tăng Thư Thư lại đã không nhịn được nên nói với Lý Tuân: "Lý sư huynh, nơi... nơi này hình như có gì đó không bình thường."

Lý Tuân ngừng bước, nhìn lướt bốn xung quanh, sau đó nhìn về phía Tăng Thư Thư, trầm ngâm giây lâu, ngoảnh đầu nói to với các đệ tử Phần Hương Cốc: "Mọi người hãy nghỉ một lát đã, đợi chút nữa tiếp tục lên đường."

Mọi người dạ ran, hiển nhiên đi đoạn đường này, đối với ai cũng không phải là một việc nhẹ nhõm.

Sắp xếp xong những người khác rồi, Lý Tuân và Tăng Thư Thư đi lên trước một chút, đồng thời lại gần Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ chau mày, lại lùi lại một bước. Lý Tuân sầm mặt, Tăng Thư Thư rất nhạy bén, lập tức cất tiếng đánh trống lảng: "Lý sư huynh, huynh phát hiện ra điều gì chưa?"

Lý Tuân gật gật đầu, ánh mắt dừng lại dưới chân nơi ba người bọn họ đang đứng, trong rừng cây đan thất rậm rạp, tuy rằng mù mịt, nhưng thấp thoáng có thể trông thấy dây leo sau khi bị chặt gãy, có dấu chân rất mờ của người nào đó đã đạp lên.

"Có người đã đi trước chúng ta, mà nhất định không phải là lâu lắm, cũng đi qua dải rừng này." Y nói một cách dứt khoát, đồng thời trên mặt cũng nổi lên một tia lo lắng không che giấu được.

Tăng Thư Thư trầm ngâm: "Có thể nào là đồng môn của Lý sư huynh..."

Lý Tuân lắc đầu: "Không thể nào, Phần Hương Cốc chỉ có nhóm bọn ta thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn, lớp tinh anh trẻ tuổi trong cốc phần lớn đều ở đây rồi, không thể còn ai đến đây nữa."

Tăng Thư Thư cau mày: "Vậy thì lạ nhỉ, theo lời Cốc chủ nói ngày hôm đó, tin tức này vốn không thể bị tiết lộ ra ngoài mới phải. Lẽ nào môn phái khác cũng biết tin này rồi, thâm nhập Thập Vạn Đại Sơn?"

Lý Tuân trừ trừ một lát, vẫn lắc đầu: "Ta cảm thấy có lẽ không phải, trước hết chuyện này quả thực là được giữ kín, chỉ có hai phái chúng ta biết thôi." Y ho khẽ, hạ giọng tiếp: "Thú Thần mới là thủ phạm đầu sỏ của tai kiếp này, nếu là kẻ khác giậu đổ bìm leo, tóm lấy tiện nghi, trận huyết chiến trên Thanh Vân Sơn của hai phái chúng ta, chẳng phải là..."

Tăng Thư Thư thò tay, mặt mày tươi rói, vỗ vai Lý Tuân cười: "Lý sư huynh nói chính hợp ý ta, quả nhiên là tư tưởng lớn gặp nhau, ha ha, ha ha..."

Hai người bọn họ nhìn nhau cười, bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng hừ lạnh, thì là xuất phát từ Lục Tuyết Kỳ, hai người đều chững lại, đảo mắt nhìn sang, Tăng Thư Thư hạ giọng: "Lục sư muội, muội làm sao thế, có phải chúng tôi nói gì sai sao?"

Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng liếc nhìn y, rồi ngoảnh đầu đi, miệng cười nhạt: "Cái mặt thật đáng ghét!"

Tăng Thư Thư chờ người, nhất thời không hiểu Lục Tuyết Kỳ nói vậy là ý làm sao, không biết nàng đang mắng mình hay là Lý Tuân, hay là mắng cả hai người bọn họ, y ngoảnh đầu nhìn Lý Tuân, hai người nhìn nhau, nhất thời cùng cảm thấy gượng gạo, không biết nên nói gì mới phải.

Giây lát sau, cuối cùng vẫn là Tăng Thư Thư da mặt dày hơn, bật cười ha ha, ra vẻ như chưa nghe thấy gì, nói với Lý Tuân: "Lý sư huynh, tin tức nếu chưa bị tiết lộ, lại không phải là các đệ tử khác của Phần Hương Cốc, vậy những dấu tích ở đây như thế này, chắc là trong ấy ẩn chứa một sự tình cổ quái nào rồi."

Lý Tuân chau mày, hiển nhiên cũng căng óc nghĩ không ra, đột nhiên Lục Tuyết Kỳ ở phía trước xoay mình lại, lạnh lẽo nói một câu: "Thú Thần!"

Tăng Thư Thư và Lý Tuân cùng sống người, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng, một lúc sau, Tăng Thư Thư mới từ từ gật đầu, tuy vẫn có chút đắn đo, nhưng vẫn nói: "Cái này... Lục sư muội nói tuy rằng cũng hơi... hảo huyền viễn vông, nhưng ngầm cho kỹ, cũng thật rất có khả năng."

Lý Tuân thần tình trên mặt không hề giống Tăng Thư Thư, muốn nói lại thôi, do dự giây lát, y lắc đầu: "Thôi, chúng ta tiếp tục đi rồi xem xét sau, ở đây nói bừa đoán bậy cũng chẳng có tác dụng gì."

Noi đoạn, y hướng về hai người bảo: "Các vị cũng nghỉ một chút đi, ta về xem mấy sư đệ đồng môn."

Lý Tuân lại dặn dò phải cẩn thận, rồi quay mình đi về phía sau.

Đợi Lý Tuân đi xa, Tăng Thư Thư mới ngoảnh đầu, nhìn theo bóng Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên mỉm cười: "Lục sư muội, ban nãy có phải muội mắng huynh không?"

Lục Tuyết Kỳ hừ lạnh, lại không thừa nhận cũng không phủ nhận, trông ý tứ ấy, có vẻ là mặc nhận nhiều hơn. Tăng Thư Thư cười khổ, trầm ngâm giây lát, chậm chậm bước đến bên Lục Tuyết Kỳ, lại hạ giọng nói: "Lục sư muội, huynh có chuyện muốn hỏi muội."

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn y, hơi ngáy người, chỉ thấy Tăng Thư Thư nét mặt lúc này rất nghiêm túc đứng đắn, khác hẳn so với bình thường, nàng bèn hỏi: "Gì?"

Tăng Thư Thư hít sâu một hơi, nhìn bốn xung quanh, rồi hạ giọng hỏi: "Lục sư muội, muội hãy nói thật với huynh, Tru Tiên Cổ Kiếm của môn phái chúng ta, có thật là bị tổn hại rồi không?"

Lục Tuyết Kỳ mặt thoát trắng bệch, trong mắt lấp lóe sáng, nhìn chằm chằm vào Tăng Thư Thư, đến Thiên Gia thần kiếm trong tay nàng, ánh sáng xanh lam như nước hồ thu cũng tựa như phát ra những tiếng kêu ong ong vô hình, nháy mắt thò ra, sau đó lại chậm chậm thu trở lại.

Tăng Thư Thư biến sắc mặt, cảm thấy bạch y nữ tử trước mặt giây phút trước như băng, giây phút này trong nháy mắt lại trở thành một mũi kim đáng sợ sắc nhọn cùng cực, vô tình lùi lại, khe khẽ cười khổ: "Lục sư muội, không cần phải vậy."

Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo nhìn y: "Huynh hỏi câu này, là có ý gì vậy?"

Tăng Thư Thư he hé cười: "Nói gì tôi cũng là đệ tử Thanh Vân, chuyện này làm sao có thể hậu quả gì được? Văn Mẫn sư tỷ trước lúc trở về núi, chắc là đã hồi báo cho các vị sư trưởng việc này rồi?"

Lục Tuyết Kỳ không nói gì, chỉ lạnh lẽo nhìn y. Tăng Thư Thư gật đầu nói: "Thôi thôi, Lục sư muội, muội xem, huynh hoàn toàn không có ác ý, chỉ là lúc này có nhiều chuyện hết sức đáng ngờ, trên đường ít có cơ hội, vừa may lúc này mới nói chuyện với muội thôi."

Lục Tuyết Kỳ liếc nhìn y: "Chuyện gì?"

Tăng Thư Thư ho khục khặc, hạ giọng nói: "Muội cảm thấy Phân Hương Cốc Cốc chủ Vân Dịch Lam là người thế nào?"

Lục Tuyết Kỳ chau mày: "Ý huynh là gì?"

Tăng Thư Thư tủm tỉm: "Nói thế này, muội cảm thấy Vân Cốc chủ ông ta có phải là một người đầu óc giản đơn không? Nếu không hoặc giả là một người ghét điều ác như kẻ thù, coi giữ vững chính đạo trong thiên hạ là nhiệm vụ của mình, đối với Thanh Vân đệ tử cũng là chính đạo như mình một chút cũng không đề phòng không?"

Lục Tuyết Kỳ hừ mũi, im lặng, nhưng trên mặt cái ý khinh thị càng lúc càng rõ, hiển nhiên hoàn toàn phủ định về những điều Tăng Thư Thư nói. Tăng Thư Thư cũng không giận, xem ra sớm đã biết Lục Tuyết Kỳ sẽ phản ứng như vậy, y tiếp: "Chúng ta đã đều biết Vân Cốc chủ không phải là người tâm huyết với cổ đạo cũng không phải người đầu óc giản đơn, vậy hôm đó trên Sơn Hà Điện mạo nhiên hỏi ba người chúng ta câu Tru Tiên có phải bị hư hại rồi không, có phải là rất kỳ quái không?"

Lục Tuyết Kỳ hít sâu một hơi, không nói một lời nhìn Tăng Thư Thư. Tăng Thư Thư hơi lúng túng: "Thôi, huynh biết đằng sau lưng nói những lời như vậy về một trưởng bối đức cao vọng trọng, quả thực có chỗ không ổn, có điều cô xem, những việc này nếu nghĩ kỹ, thực rất là kỳ quá..."

"Không có gì không ổn cả." Lục Tuyết Kỳ ngắt lời với một giọng lạnh lẽo, tựa hồ căn bản không thèm để ý đến cái miệng toan hé ra của Tăng Thư Thư, lạnh lùng thốt: "Nói thì nói chứ, có gì là cấm kỵ đâu, từ Thanh Vân Sơn đến đây, muội thấy ông ta chẳng có gì là tốt cả!"

"Á..." Tăng Thư Thư lại kinh ngạc bật cười, nhất thời không thốt được thành tiếng. Y có nằm mơ cũng không ngờ Lục Tuyết Kỳ xưa nay nền nếp chân chỉ hạt bột lại còn nổi loạn hơn cả mình, thẳng thắn nói ra những lời miệt thị về một vị tiên bối đức cao vọng

trọng. Có điều nghĩ lại, người con gái tuyệt sắc mỹ lệ vô song này, với vị tiên bối đức cao vọng trọng ấy và môn hạ đệ tử của ông ta, hình như còn thật sự là có không ít kỷ niệm.

Nhìn sắc mặt Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư không biết tại sao sau gáy mình ớn ớn lạnh, trực giác thầm nghĩ lẽ nào vô ý đã chọc đúng tổ ong vò vẽ, lập tức húng hắng ho, vội vã lãng sang chuyện khác: "Cái này... ờ... ồ... mặc kệ nhân phẩm của ông ta đi, ý huynh là, về chuyện này, Vân Cốc chủ ít nhất cũng có một chỗ hết sức bất bình thường..."

"Làm sao ông ta biết được cái tin Tru Tiên Cổ Kiếm bị hư hại, đó là một." Lục Tuyết Kỳ ngắt lời, trên mặt thần tình không thay đổi, nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia sáng, long lanh như thủy tinh: "Thứ hai, sau khi ông ta biết vì sao phải nói với chúng ta. Ông ta hẳn rất rõ rằng tin này từ miệng ông ta nói ra, chúng ta nhất định sẽ quay về hồi báo với các vị sư trưởng Thanh Vân Môn, vậy thì quan hệ giữa Phần Hương Cốc và Thanh Vân Môn, chẳng phải sẽ lập tức sinh biến sao?"

Tăng Thư Thư gật đầu lia lịa: "Huynh biết với trí thông minh của Lục sư muội, quyết không thể không phát hiện ra quan hệ khẩn yếu trong việc đó." Ngừng một lát, y tiếp: "Nghĩ kỹ theo đó, thì Vân Cốc chủ không ngoài hai tình huống: một, Thanh Vân Môn có gian tế tiết lộ tin tức cho ông ta, cái tin mà đến những đệ tử Thanh Vân như chúng ta đều giấu rất kín, ông ta lại biết được, đủ thấy gian tế này thân phận tuyệt không thể xem thường, nhưng ông ta nói như vậy, có phải là có khả năng lại tiết lộ thân phận của gian tế không?"

Lục Tuyết Kỳ hừ mũi, tiếp: "Hai, ông ta nói cho chúng ta biết nhằm mục đích gì? Để nhắc nhở Thanh vân môn, ông ta đã biết được bí mật này rồi, hay là cảnh cáo các vị sư trưởng, Phần Hương Cốc không sợ Thanh Vân Môn nữa?"

Tăng Thư Thư chăm chú nhìn Lục Tuyết Kỳ, thở dài: "Những điều huynh nghĩ, thì ra muội cũng đã sớm nghĩ đến rồi, uống cho huynh còn muốn đề tỉnh muội, có điều nghĩ cũng đúng, hôm đó muội còn để Văn Mẫn sư tỷ lúc sắp lên đường trở về Thanh Vân, là đem chuyện này hồi bẩm với các vị trưởng bối."

Lục Tuyết Kỳ im lặng gật đầu.

Tăng Thư Thư mấp máy miệng, đột nhiên thở dài, nghe thanh âm đượm vẻ cảm khái. Lục Tuyết Kỳ hơi sững người, hỏi: "Huynh sao thế?"

Tăng Thư Thư nhăn nhó cười: "Huynh, huynh cảm thán cho thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đó, nói thực, mấy ngày nay huynh tuy nghĩ đến đây, nhưng trong lòng vạn phần không mong nó là sự thật, thà mình đoán nhầm còn hơn."

Lục Tuyết Kỳ không nói gì, chỉ lặng lẽ ngoảnh đầu, trông về phía trước. Sâu trong rừng rậm, âm âm u u, con đường sắp đi không le lói lấy một tia sáng.

Tăng Thư Thư thở dài, lắc đầu nói: "Thôi, đằng nào nghĩ mãi cũng chẳng có cách gì, đành đi bước nào trông bước ấy vậy. Tôi lại muốn xem xem, trong cái hồ lô của vị Vân Cốc chủ ấy rốt cục là muốn tung ra thứ thuốc gì."

Lục Tuyết Kỳ không đáp lời, ánh mắt lơ đãng chuyển đến những dấu vết mờ mờ vừa mới phát hiện ra. Tăng Thư Thư ở một bên thấp giọng bảo: "Kỳ thực muội nói là Thú Thần kể cũng có khả năng, nhưng huynh cảm thấy có lẽ không phải là y đâu."

Lục Tuyết Kỳ hỏi: "Vậy theo huynh là kẻ nào?"

Tăng Thư Thư trầm ngâm giây lát, khe khẽ đáp: "Nếu những điều Lý Tuân nói đều là thật, quả nhiên không phải là những đệ tử khác trong Phần Hương Cốc của y, huynh e rằng những dấu chân này, chắc là do dư nghiệt Ma giáo để lại."

Lục Tuyết Kỳ rùng mình, ngoảnh đầu nhìn, gương mặt xinh đẹp xưa rày vẫn lạnh lẽo lần đầu tiên có biến đổi: "Sao huynh lại nói thế?"

Tăng Thư Thư chỉ vào dấu chân: "Muội xem, dấu này tuy mờ, nhưng hiển nhiên là dấu do con người đi qua đây để lại. Đã không phải là người của Phần Hương Cốc, vậy thì chính đạo trong thiên hạ càng không có môn phái nào quen thuộc Thập Vạn Đại Sơn hơn chúng ta, cũng rất khó mà tưởng tượng được có thể đến tra xét chỗ này. Nhưng Ma giáo thì khác, năm đó sau đại chiến giữa chính và tà, Ma giáo bị chính đạo đuổi ra khỏi trung thổ, nơi rừng thiêng nước độc như thế này, chắc chúng cũng đã đi qua. Vì vậy nói là chúng, tôi cảm thấy có khả năng hơn."

"Ý muội sao, Lục sư muội?" Tăng Thư Thư ngoảnh đầu hỏi, nhưng thấy sắc mặt Lục Tuyết Kỳ, lại bất giác dừng lại.

Người con gái xinh đẹp ấy, dăm dăm ngó những dấu chân, nét mặt tái tái, kỳ lạ là hơi ửng hồng, thấm sâu lên từ dưới da, trong khu rừng già hoang vắng lạnh lẽo này, nàng lặng lẽ đứng đó, trông như chìm vào một giấc mơ bất thường nào đó, lại không nghe thấy người bên cạnh nói gì nữa.

- o O o -